

ταν ένας καλός κ' ευχάριστος αλήθεια άνθρωπος. Η περηφάνεια του ήτανε πώς κανείς δεν μπορούσε να πη πώς έβλαψε ποτέ τον άνθρωπο. Για τις άπληκτες σκέψεις του τώρα, κανείς μα ούτε κι' αυτός ο ίδιος ξφταιγε, πού ήταν αναγκασμένος μέσα παράξενο αίσιμα γόθου και πίκρας μαζί να σκέφτεται πώς η γυναίκα ίσα ίσα τώρα βρήκε να πεθάνη, τώρα μέσ στην καρδιά του χειμώνα πού το χιόνι τούς είχε και τούς δυό φυλακίζει σέ μιὰ κάμαρα, τώρα πού είχε γίνει γέρος κι' αρωσιτιάρας και δεν είχε ακόμα να ζήσει πολύ, τώρα πού είχε την ανάγκη της όσο σέ καμιάν άλλη περίπτωση της ζωής της δλάκερης, τώρα πού δεν είχε πιά να κερδίση τίποτα με την απώλειά της. Και κατὰ τὴ συνήθεια τῶν γιωχῶν, πάντα κέρδη και χασούρες να λογαριάζουν, έκανε με το του τον έναν ύπολογισμό πού τοῦδειχνε πόσο θά μπορούσε τώρα να τοῦ ήταν πολύτιμη. Με τις σκέψεις αυτές όμως ανακατευότανε κ' ένα παράξενο αίσιμα πού τον έβασάνιζε, ύστες φροές αναλογιζότανε πώς η γυναίκα του θά μπορούσε ίσως να πεθάνη ολομόναχη και πώς γριζόντας θάβρισκε στην κάμαρα τὴ σθρομένη φωτιά κ' ένα πτώμα.

Η λαγκαδιά άπλωνότανε μπροστά του και πάνω από μιὰ μεγάλη έχταση στροβιλιζόντουσαν πηχτά χιονοσύννεφα. Έδώ ο άγέρας μπορούσε να μανίξη χωρίς νάχη την ανάγκη να πολεμά με τούς υπερασπιστές γίγαντες του δάσου, και οί χιονοσωροί ήτανε τόσο ψηλοί, πού ο Ζέντεμπεργκ κάθισε λίγο πάνω στο χιόνι για να ξεκουραστή πριν άρχισή τὴ βαρεία δουλειά του. Φαινότανε σά να μην μπορούσε κανείς άνθρωπος να περάση τὰ χιονένια αυτά θονά, πού στεκόντουσαν με στέρεους όγκους μπροστά του, ίσαμε κει πού έφτανε η ματιά του. Πήρε κουράγιο όμως κι' άρχισε να προχωρή, μόλις όμως είχε ανοίξει λίγο δρόμο μπροστά του έπρεπε και πάλι να σταματήσει. Χιόνι δεν έπεφτε πιά, κι' όμως άνάμεσα από τὰ πηχτά σύννεφα δεν μπορούσε να διακρίνη καμιάν άκρούλα τ' ουρανού και τοῦ φαινότανε πώς άρχισε πάλι να σκοτεινιάζει. Έκανε να πάρη μπροστά μα σέ λίγο ξανασταματούσε. Κάποια σιγμὴ άκουσε ξαφνικά άνάμεσα' από τὴ θαθεία σιωπή ένα μακρονό, γλήγορο και διαπεραστικό άλύχτισμα. Έρχότανε από τὸ χωριό και προειδοποιούσε πώς κάποιος ξένος έρχεται.

(Στ' άλλο φύλλο τελιώνει)

Μετάφρ. ΛΕΟΝΤΑ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

### ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὴ νυχτιά γαλήνια, εὶ γλυκιὰ βραδιά  
Τὸ φεγγάρι παίζει στὴν κληματαριά  
Και χορὸ τὰ φύλλα στήσανε τρελλό  
Με τὸ μαϊστράλι ποθοῦνται ἀπαλό.  
"Εἶλα σὲ προσμένω και σὲ καρτερῶ"  
Στὴ γαλήνια νύχτα πὼς σὲ λαχταρῶ!  
Κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι, - πόθοι και κλημοί -  
Λαχταρῶ νὰ σφιξῶ τ' ὄνειροκορμί,  
Και τὰ δυὸ σου χεῖλη, τὰ κορῶλια χεῖλη,  
Κόκκινα μπουμπουκία στὸν ἔρωταπολλή,  
Χαρωπὰ προσμένω λόγια νὰ μοῦ πῶνε  
Και μετὰ τὰ δικὰ μου ν' ἀπαλοσμιχτοῦνε.  
"Ὅσοι σὲ προσμένω κι ὄσοι καρτερῶ  
Κάτου ἀπὸ τῶν φύλλων τὸν τρελλὸ χορὸ....

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

### ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στὸν ἀριθ. 14 τοῦ «Νουμά» σελ. 199, γράψαμε διὰ λόγια γιὰ κάποιον δικαστικὸ χαρτί πού μᾶς στείλανε. Σήμε α τὸ δημοσιεύομε τὸ χαρτί αὐτό, γιατί εἶναι μονοδικὸ στὰ φιλολογικὰ χρονικά.

#### ΕΞΩΔΙΚΟΣ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Κωνστ. Γ. Καρυωτάκη, δικηγόρου, κατοίκου Ἀθηνῶν, (Φαβιέρου 54)

Κ α τ ἰ

Τῆς Ἐκδοτικῆς Ἐταιρίας «Τύπος», ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς Κίμ. Θεοδοωροπούλου, κατοίκου ὁσαύτως.

Ἐχων ὑπ' ὄφει μου τὴν πλεισιτάκις ἐν τῷ παρ' ὑμῶν ἐκδιδομένῳ περιοδικῷ «Νουμάς» ἀναγραφείσαν εἰδοποιήσιν ὅτι τοῦτο ἀναγγέλλει πᾶν βιβλίον τοῦ ὁποίου ἤθελε σταλεῖ εἰς τὰ γραφεῖα του ἐν ἀντίτυπον και βασίζομενος εἰς τὴν μεταξὺ τῶν φιλολογούντων εὐθύτητα τῆς κυκλοφορίας τοῦ «Νουμά», ἐξέδωκα εἰς τίμον τὰ ποιήματά μου, θαπανήσας ἱκανά. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἀπέστειλα δύο ἀντίτυπα εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ἐν λόγω περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως, και τοῦτο προφανῶς ὀφείλεται εἰς φιλολογικὴν ἀντιζηλίαν τῶν συντασσόντων αὐτὸ ἐφημεριδογράφων, δὲν προέβη εἰς τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐκδόσεως. Ἐπειδὴ εἰς σχετικὴν διαμαρτυρίαν μου, μοὶ ἐδόθη ἢ ἀπάντησις ὅτι δὲν ἐλήφθησαν τὰ ἄνω ἀντίτυπα, διηλθον αὐτοπροσώπως ἐκ τῶν γραφείων σας τὴν 4 το. μηνὸς και ἔτους και ἄφισα και τρίτον ἀντίτυπον, ἀλλὰ και εἰς τὸ σημερινὸ σας φύλλον ἐκρίνατε κολὸν νὰ μοῦ ἀπαντήσητε διὰ τῆς αὐτῆς περιφρονητικῆς σιωπῆς.

Ἐπειδὴ ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆ τῶν ἐφημεριδογράφων τοῦ «Νουμά», ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ ἠθικὴν κατ' ἐμοῦ ὡς λογογράφου προσβολήν, με ἐξημίωσε και χρηματικῶς, διότι περιώρισεν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὴν προὑπολογισθεῖσαν κατανάλωσιν τῶν ἀντιτύπων τοῦ βιβλίου μου, σὰς προσκαλῶ ὅπως δημοσιεύσητε εἰς τὸ φύλλον τῆς 16 Μαρτίου ἔ. ἔ. τοῦ περιοδικοῦ «Νουμάς» ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνικὴ Φιλολογία», ὑπὸ τὸν ὁποῖον πάντοτε δημοσιεύετε τὰς παρομοίας εἰδήσεις και εἰς θέσιν καταφανῆ τὰς λέξεις: «Ἐγκυκλοφόρησαν μετὸν τίτλον «Ὁ Πόνος τοῦ Ἀνθρώπου και τῶν Πραμάτων» ποιήματα τοῦ κ. Κ. Γ. Καρυωτάκη», ἀποφεύγοντες σχόλια εἰρωνικὰ ἢ ἄλλα και χωρὶς ἐν γένει νὰ διαφαινῆται προσπάθεια ἐκ μέρους σας πρὸς μείωσιν ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἀναγνωστῶν σας τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου μου. Ἐν περιπτώσει μὴ δημοσιεύσεως ἢ ἐσφαλμένης ἢ κατ' ἄλλον τρόπον δημοσιεύσεως τῶν ἄνω δέκα ἐπὶ λέξεων, σὰς προσκαλῶ ὅπως μοὶ μετρήσητε, ἀπέναντι τῶν ὄσων ἐδαπάνησα διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἔργου μου, τοῦ ὁποῖου ἐματαιώσατε τὴν κυκλοφορίαν, δραχμὰς τριακοσίας πενήκοντα (350), ἃς ἐν σχετικῇ ἀρνήσει ὑμῶν, προτίθεται και δικαστικῶς νὰ ἀπατήσω. Ἀρμόδιος δικαστ. κλητῆρ ἐπιδίδω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Μαρτίου 1919.

Ὁ προσκαλὼν

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ἐκιοινοποιήθη ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Μαρτίου 1919.

Ὁ δικαστικὸς κλητῆρ

Δ. ΤΡΑΠΟΤΗΣ